

[Hanne Budtz.]

henvendende ment, at der slet ikke skulle være tale om noget hustrubidrag. Man mener vel dermed, at hustruen enten skal have sit underhold af det offentlige eller have betalt en uddannelse af det offentlige eller af manden i henhold til de meget omtalte ægteskabskontrakter, der jo mere synes at være abstrakte end konkrete og i bedste fald kan tænkes at være aftaler, der stort set svarer til retsvirkningsloven. Personlig kan jeg ikke gå ind for, at hustrubidraget skulle afskaffes. Hustrubidrag er der jo da behov for, når hustruen har været husmor eller eventuelt ikke har fået nogen anden uddannelse eller trænger til genoptræning i sit fag eller simpelt hen efter mange års husligt arbejde og på grund af alder ikke kan omstilles. Selv hvor en hustru har haft en god uddannelse, er den jo på et betydelig senere tidspunkt meget ofte kun lidt værd. Hvor ofte har man ikke set, at ægtefæller begge med en kvalificeret uddannelse har haft den udvikling, at hustruen senere, hvis hun overhovedet kan komme ind i sit erhverv, kommer det på nedsat indtægt og med mistet pensionsret osv., så hun står meget svagt.

Nu påstås det — det sagde det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen jo også så udmærket — at der var drøftet en hel del om kønnenes ligeberettigelse. Det er også rigtigt, det har vi gjort, og vi har også påberåbt os den, men jeg må dog sige her i forbindelse med hustrubidragene, at når det påstås, at hustruen er blevet så ligestillet, det vil sige med hensyn til økonomisk indtjening, at bidraget kan afskaffes, så er jeg ikke enig i, at vi er nået så langt. Lykkeligtvis får de fleste unge kvinder i dag en uddannelse, og mange af de ældre har det også, men der er stadig 50 pct. af de gifte kvinder, der er husmødre, altså ikke pengeindtjenende, og af de andre 50 pct. er jeg overbevist om at de fleste er ganske overordentlig lavt lønnede eller dog næsten altid har en ringere indtægt end ægtefællen.

Derimod mener jeg, det har betydning, at der i forbindelse med hustrubidraget bliver skaffet mulighed for et uddannelsesbidrag til hustruen. Det er jo en fordel både for den bidragende ægtefælle og for samfundet. Vi har da også foreslået føjet ind i bestemmelsen om, efter hvilke kriterier hustruen kan få

bidrag, at der, som det siges i ændringsforslaget, „tillige kan tages hensyn til, om den, der ønsker bidrag, har behov for støtte til uddannelse eller lignende.“ Det synes jeg er en meget vigtig ting at have fået med.

Vi ved også, at når en hustru efter en skilsmisse har ret til enkepension senere, skal der efter gældende ret optages en særlig bestemmelse derom i bevillingen eller dommen. Dér er det praktisk, at det automatisk vil fremgå af loven, som den nu bliver ændret, at hun har denne ret, uanset om det af den ene eller den anden grund ikke skulle være medtaget i bevillingen eller dommen, således at hun alene skal anmelde sin ret til den udbetalende myndighed.

I forbindelse med spørgsmålet om hustrubidraget er der jo også spørgsmålet om dets varighed. Dér kan det måske ikke komme overraskende for justitsministeren, at jeg her nævner en artikel af højesteretsdommer Trolle i Ugeskrift for Retsvæsen nr. 10 for i år, hvor han gør opmærksom på det cirkulære, der er udsendt fra justitsministeriet, og som bevirker, at amterne nu må meddele parterne, at uanset at dommen ikke giver nogen tidsbegrænsning af bidraget og bevillingen i og for sig heller ikke skulle gøre det, hvis parterne er enige om, at det skal være indtil videre og måske livsvarigt, er bidragspligten ikke nødvendigvis fastsat for livstid, og at der kan blive tale om en afkortning i tid. Jeg synes, det kan være en noget betænkelig sag. Jeg ved ikke, om ministeren i dag eller ved en senere lejlighed kan svare på, om denne bestemmelse kan tænkes anvendt på domme, der allerede er afsagt, eller om den alene skal gælde for fremtiden, og om man i og for sig mener, at det er helt rigtigt fra administrations side på denne måde at ændre domme. Jeg er lidt forbavset over cirkulæret.

Ændringerne i retsplejeloven, der omhandler ægteskabssagernes behandling, er der vist ikke grund til at komme meget ind på ud over, at vi under udvalgsbehandlingen har fået bekræftet den opfattelse, jeg gav udtryk for ved første behandling, at man har disse aftaler mellem de nordiske lande, der betyder, at en nordisk statsborger — det kan jo være meget logisk — har krav på at blive sagsøgt i sit eget land. Det betyder jo, at hvis en dansk statsborger vil sagsøge f. eks. sin norske ægtefælle, skal det foregå